

Sygn. akt II DSI 35/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Tomczyński (przewodniczący)

SSN Ryszard Witkowski

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Adwokatury Diany Walczanow ,
w sprawie adwokata K. K.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie
w dniu 5 marca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury

z dnia 2 grudnia 2017 r., sygn. akt WSD (...) zmieniającego orzeczenie

Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w [...].

z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt SD (...)

1. na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 7 i 9 k.p.k. w zw. z art. 95n ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U.2018.1184 j.t. ze zm.) uchyła orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 grudnia 2017 roku, sygn. WSD (...) oraz orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w [...]. z dnia 23 marca 2016 roku, sygn. SD (...) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 88 ust. 1 i 2

**oraz art. 95n ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o
adwokaturze postępowanie dyscyplinarne przeciwko adw. K. K.
umarza.**

**2. kosztami sądowymi za postępowanie dyscyplinarne
obciąża (...) Izbę Adwokacką w G., a kosztami sądowymi za
postępowanie kasacyjne obciąża Skarb Państwa**

UZASADNIENIE

Adwokat K. K. w toku postępowania dyscyplinarnego stanął pod zarzutem tego, że w okresie od dnia 20 listopada 2012 r. do dnia 23 września 2013 r. w P., będąc zawieszonym postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w [...]. z dnia 7 listopada 2012 r., złożył w dniu 20 listopada 2012 r. pismo procesowe z powództwa Z. W. przeciwko W. P. oraz M. B. o zapłatę w toczącej się przed Sądem Rejonowym w G. sprawie IX C (...) oraz w dniu 23 września 2013 r. w P. udzielił K. W. odpłatnej porady prawnej, tj. o przewinienie z § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej), (uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98) w związku z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz art. 4d ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.

W punkcie 1 orzeczenia z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt SD (...), Sąd Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej w [...]. dokonał zmiany opisu oraz kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego obwinionemu, wyodrębniając dwa odrębne czyny polegające na tym, że:

- I. w dniu 26.11.2012 r. w P. będąc zawieszonym postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w [...]. z dnia 7.11.2012 r. złożył pismo procesowe w sprawie IX C (...) z powództwa Z. W. przeciwko W. P. oraz M. B. o zapłatę toczącej się przed Sądem Rejonowym w G., tj. o przewinienie z § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) uchwała nr 52/2011 NRA z dnia 19 listopada 2011 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu (Kodeksu etyki adwokackiej) uchwalony przez Naczelną Radę Adwokacką 10

października 1998 r. (uchwała nr 2/XVIII/98) ze zmianami wprowadzonymi uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej nr 32/2005 z 19 listopada 2005 r. oraz uchwałami Naczelnej Rady Adwokackiej nr 33/2011 — 54/2011 z dnia 19 listopada 2011 r. uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej 2/XVIII/98 w związku z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz art. 4b ust. 1 pkt 5 i art. 4d ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.

- II. w dniu 23.09.2013 r. w P. będąc zawieszonym postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej z dnia 7.11.2012 r. udzielił K. W. odpłatnej porady prawnej, tj. o przewinienie z § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) uchwała nr 52/2011 NRA z dnia 19 listopada 2011 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu (Kodeksu etyki adwokackiej) uchwalony przez Naczelną Radę Adwokacką 10 października 1998 r. (uchwała nr 2/XVIII/98) ze zmianami wprowadzonymi uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej nr 32/2005 z 19 listopada 2005 r. oraz uchwałami Naczelnej Rady Adwokackiej nr 33/2011 — 54/2011 z dnia 19 listopada 2011 r. uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej 2/XVIII/98 w związku z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz art. 4b ust. 1 pkt 5 i art. 4d ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.

W dalszej części orzeczenia Sąd Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej w [...].:

2. obwinionego K. K. uznał winnym popełnienia deliktu dyscyplinarnego opisanego w pkt. 1.I. i za to na podstawie art. 80 i art. 81 ust 1 pkt 3 w zw. z art. 82 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości 2.500 zł (słownie: dwa tysiące pięćset zł).
3. obwinionego K. K. uznał winnym popełnienia deliktu dyscyplinarnego opisanego w pkt. 1.II. i za to na podstawie art. 80 i art. 81 ust 1 pkt 3 w zw. z art. 82 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości 2.500 zł (słownie: dwa tysiące pięćset zł).

4. na podstawie art. 80 i art. 81 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 82 ust. 1 oraz art. 95n pkt 2 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył karę łączną w wysokości 4.000 zł (słownie: cztery tysiące zł).
5. na podstawie § 1 ust 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 uchwały nr 24/2014 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22.11.2014 r. dotyczącej kosztów postępowań dyscyplinarnych obciążył obwinionego K. K. opłatą zryczałtowaną w kwocie 1.500 zł (słownie jeden tysiąc pięćset zł).”

Odwołanie od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w [...]. wniósł obwiniony, który – zaskarżając je w całości – sformułował zarzuty:

1. błędu w ustaleniach faktycznych, będącego wynikiem kompletnie dowolnej oceny i tylko fragmentów zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym pominięcia faktów znanych temu Sądowi z urzędu, a polegającego na uznaniu, iż to obwiniony w dn. 26.11.12 r. nadał pismo stanowiące wykonanie zobowiązania Sądu z dn. 05.11.12 r. w sytuacji jego poważnych problemów zdrowotnych i braku możliwości poruszania i przemieszczania się oraz podczas, gdy faktycznie dokonała tego osoba która przybrał do pomocy w tej czynności,
2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego istotny wpływ na jego treść, a polegającego na uznaniu, iż to obwiniony w dn. 23.09.13 r. udzielił odpłatnej porady prawnej K. W., mimo tego iż zeznań świadka M. M. oraz samej K. W. wynikało, iż pomoc ta nie miała charakteru porady prawnej, nadto zaś z pozostałych dowodów wynika że udzielona ona została przez adw. R. B.
3. naruszenia prawa do obrony obwinionego poprzez notoryczne uchylanie jego pytań zmierzających do ujawnienia wszystkich okoliczności zarzucanych mu czynów oraz ujawnienia prawdy materialnej, w tym uchylania zadawanych pytań przez obwinionego, nie protokołowania składanych przez niego wniosków i oświadczeń, uchylania się od ich rozpoznania w rozsądnym terminie, odmowy okazania świadkowi M. M. skargi K.W. złożonej do ORA w [...]. z dn. 24.09.13 r.

4. obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 6, 7, 4, 5, 92, 410, 148 § 1 pkt. 2, 153 k.p.k. poprzez nie zamieszczenie w protokołach rozpraw z dn. 23.09.15 r., 28.10.15 r., 18.11.15 r. i 16.12.15 r. wszystkich wyjaśnień, oświadczeń i wniosków obwinionego, całej treści zeznań i oświadczeń świadków, a tym samym zebranie i ustalenie w sposób wadliwy (nierzetelny i niepełny) materiału dowodowego i wydanie orzeczenia w oparciu o tenże niepełny materiał oraz rozstrzygnięcie wszystkich wynikających z tak wadliwie zebranego materiału wątpliwości na niekorzyść obwinionego, mimo ujawnienia szeregu okoliczności w trakcie przewodu sądowego.
5. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7, 6, 147 § 1 i 153 k.p.k. poprzez całkowicie dowolne nierozpoznanie wniosku obwinionego o utrwalenie przebiegu rozpraw za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk w sytuacji niezliczonych nieścisłości, błędów i pominięć okoliczności mających znaczenia dla rozstrzygnięcia w treści protokołów rozpraw oraz odmowę dokonania sprostowania protokołów rozpraw z dn. 23.09.15 r., 28.10.15 r., 18.11.15 r. i 16.12.15 r., bez wysłuchania protokolanta”;
6. rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec obwinionego kary poprzez całkowicie nie dokonanie ustaleń sytuacji majątkowej i zarobkowej obwinionego, dowolne pominięcie w tym zakresie faktów znanych Sądowi z urzędu i kompletne pominięcie nakazów wynikających z treści art. 53 § 2, 33 § 3 i 58 § 2 k.k.

Podnosząc przytoczone zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Jednocześnie z „ostrożności procesowej” złożył wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie znacznie łagodniejszej kary.

Orzeczeniem z dnia 2 grudnia 2017 roku, sygn. WSD (...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury w W.:

1. Uchylił zaskarżone orzeczenie w pkt 1 i umorzył postępowanie;
2. W pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy;
3. Na podstawie pkt 1 ppkt c) uchwały NRA nr 23/17 z dnia 01.07.2017 r. obciążył obwinionego kosztami postępowania przed WSD w kwocie 1000,00 zł.

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt WSD (...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury w W. sprostował orzeczenie z dnia 2 grudnia 2017 r., sygn. akt WSD (...), w ten sposób, że uzupełnił orzeczenie poprzez dodanie punktu 4, w którym uchylił orzeczenie o karze łącznej.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury wniósł obwiniony adwokat K. K., który zaskarżył je w całości, formułując zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.:

1. „obraży art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 7 oraz 5 § 2 k.p.k. polegającej na braku rozpoznania poszczególnych zarzutów odwołania obwinionego z dn. 03.07.2016 r. i poprzestaniu na wskazaniu, iż WSD przyjął w tym zakresie ustalenie sądu I instancji, podczas gdy zarzuty wskazują na konkretne uchybienia w przedmiocie gromadzenia i oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji - co wynika z analizy całokształtu dowodów ujawnionych na rozprawie oraz treści odwołania”,
2. „rażącej obraży art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 i 458 i 7 k.p.k. poprzez całkowicie dowolne dokonanie ocen trafności i treści zarzutów obwinionego podniesionych w odwołaniu z dn. 03.07.2016 r. przez WSD poprzez nieznaną systemowi prawa polskiego przesłankę i kryterium w postaci taktyki obwinionego i uczynienie podstawą wyrokowania okoliczności nie ujawnionych w toku rozprawy głównej, a dotyczących wrażeń i przemyśleń WSD co do taktyki procesowej obwinionego”,
3. „obraży art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez podjęcie błędnej decyzji procesowej przez WSD w dn. 02.12.2017 r. w przedmiocie oddalenia wszystkich wniosków dowodowych zgłoszonych przez obwinionego, zarówno w odwołaniu jak i później i całkowicie dowolne uznanie, iż zmierzają one do przewlekłości postępowania oraz

przedawnienia, podczas gdy karalność zarzucanego obwinionego czynu w dn. 02.12.2017 r. ustawała dopiero za blisko rok”,

4. „obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegającej na naruszeniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie przeprowadzenie prawidłowej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed sądem I instancji, w szczególności w zakresie dowodu z przesłuchań świadków adw. R. B., M. M., oraz poprzez nie przesłuchanie w charakterze świadka funkcjonariusza Policji A. W. oraz dziennikarza Ł. K. i nie przeprowadzanie dowodu z wiadomości mailowych i sms M. M.”.

Formułując powyższe zarzuty autor kasacji wniósł o uwzględnienie kasacji i uchylenie zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego w całości, przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia Wyższego Sądu Adwokatury w W. oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego wg norm przepisanych.

W dniu 14 lutego 2019 roku do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo procesowe obwinionego, stanowiące uzupełnienie kasacji, w którym jego autor, niezależnie od zarzutów sformułowanych w kasacji, zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 grudnia 2017 roku, w zakresie punktu 2 tego orzeczenia oraz postanowieniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 24 stycznia 2018 r., zmieniającego w/w orzeczenie, rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 93 § 1 k.p.k., 105 § 1, 2 i 3 k.p.k., 96 § 1 k.p.k., 420 § 1, 2 i 3 k.p.k., 117 § 1 i 2 k.p.k., 439 § 1 pkt.1 i 2 k.p.k. poprzez dokonanie, postanowieniem z dnia 24 stycznia 2018 r., faktycznej zmiany merytorycznego rozstrzygnięcia i sentencji orzeczenia z dnia 2 grudnia 2017 r., w sytuacji gdy uzupełnienie to wykracza poza delegację ustawową przewidzianą w treści art. 420 § 1 k.p.k., a nadto nastąpiło bez zawiadomienia obwinionego i jego obrońcy o terminie posiedzenia w dn. 25 stycznia 2018 r., a tym samym z „rażącym pozbawieniem obwinionego prawa do obrony”, a nadto zostało wydane przez inny skład orzekający aniżeli wydający orzeczenie z dn. 2 grudnia 2017 r. co winno

skutkować nieważnością postępowania. Formułując powyższy zarzut obwiniony wniósł o uwzględnienie kasacji oraz uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obwinionego okazała się być skuteczna w tym znaczeniu, że doprowadziła do uchylenia orzeczenia sądów I i II instancji oraz umorzenia postępowania wobec przedawnienia karalności zarzucanego obwinionemu czynu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w przepisach art. 435, 439 i 455 k.p.k. Powyższe oznacza, że w przypadku ujawnienia okoliczności ujętych w powołanych przepisach Sąd Najwyższy uwzględnia je z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w przypadku bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 k.p.k.) także niezależnie od wpływu tychże przyczyn na treść orzeczenia. W oparciu o art. 436 k.p.k., stosowany odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym na podstawie przepisu art. 518 k.p.k. Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie kasacji w niniejszej sprawie tylko do uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, ponieważ było to wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie zarzutów podniesionych w kasacji obwinionego, odnoszących się do innych uchybień byłoby bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Na skutek wniesienia przez obwinionego kasacji, Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 95n ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze, stwierdził że w sprawie zachodzą dwie bezwzględne przyczyny odwoławcze, wskazane w art. 439 § 1 pkt 7 i 9 k.p.k., to jest sprzeczność w treści orzeczenia sądu II instancji, uniemożliwiająca jego wykonanie, nadto okoliczność wyłączająca postępowanie, wskazana w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (przedawnienie karalności).

Przechodząc do omówienia pierwszej z ujawnionych bezwzględnych przyczyn odwoławczych należy wskazać, że nie każda sprzeczność w treści

orzeczenia stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą i rodzi konieczność uchylenia orzeczenia, a jedynie taka, która uniemożliwia jego wykonanie. Przepis art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. nie dotyczy zatem tych przypadków, gdy istnieje sprzeczność tego rodzaju, która jedynie utrudnia, a nie uniemożliwia wykonania orzeczenia, ani tych przypadków, gdy zachodzi sprzeczność pomiędzy częścią dyspozytywną orzeczenia, a jego uzasadnieniem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 roku, sygn. III KK 414/16, Lex nr 2157279). Omawiana bezwzględna przyczyna odwoławcza odnosi się do przeciwstawnych, sprzecznych ze sobą rozstrzygnięć, dotyczących tego samego czynu, tego samego oskarżonego (obwinionego), rozstrzygnięć wywołujących sprzeczne ze sobą skutki prawne, rodzących tego typu konsekwencje, że wykonanie jednego rozstrzygnięcia unicestwia drugie rozstrzygnięcie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2017 roku, sygn. V KK 396/16, Lex nr 2192664).

W niniejszej sprawie Sąd Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej w pkt. 1 orzeczenia z dnia 23 marca 2016 roku dokonał podziału czynu zarzucanego obwinionemu K. K. na dwa odrębne zachowania (ujęte w podpunktach I. i II.), zmieniając opis tych zachowań oraz precyzując ich kwalifikację prawną. W punkcie 2 orzeczenia uznał obwinionego za winnego czynu opisanego w punkcie 1 podpunkt I. oraz wymierzył karę pieniężną w wysokości 2500 zł. W punkcie 3 orzeczenia uznał obwinionego za winnego czynu opisanego w punkcie 1 podpunkt II. oraz również wymierzył karę pieniężną w wysokości 2500 zł. W punkcie 4 orzeczenia wymierzył obwinionemu karę łączną w wysokości 4000 zł. Po rozpoznaniu odwołania obwinionego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury, orzeczeniem z dnia 2 grudnia 2017 roku uchylił zaskarżone orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w punkcie 1 i umorzył postępowanie (punkt 1 orzeczenia), a w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy (punkt 2 orzeczenia). Po wydaniu orzeczenia przez sąd odwoławczy powstała zatem taka sytuacja, że uchylony został punkt 1 orzeczenia sądu meriti, czyli ten punkt części dyspozytywnej orzeczenia, w którym nastąpił podział czynu zarzucanego obwinionemu na dwa odrębne czyny, do którego to podziału odnosiły się następnie rozstrzygnięcia zawarte w punktach 2 i 3 orzeczenia. Jednocześnie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury umorzył postępowanie, nie wskazując podstawy prawnej umorzenia oraz zakresu jakiego dotyczy to umorzenie.

Na marginesie należy także podkreślić, że również w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury nie wskazał i nie wyjaśnił kwestii podstawy prawnej umorzenia i jego zakresu. Trudno za takie wyjaśnienie uznać zwrot „w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo obwinionego adwokata K. za czyn, który nie uległ przedawnieniu, nie budzi wątpliwości (...)” znajdujący się na stronie 8 uzasadnienia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury. Niezależnie od tego, decydujące znaczenie ma sformułowanie zamieszczone w części dyspozytywnej orzeczenia, a to odnosi się do obu czynów wyodrębnionych w wyniku podziału czynu zarzucanego obwinionemu.

W opozycji do rozstrzygnięcia sądu ad quem ujętego w punkt 1 części dyspozytywnej orzeczenia stoi rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 orzeczenia, to jest utrzymanie orzeczenia sądu meriti w mocy w pozostałym zakresie. W ten sposób bowiem zostało utrzymane w mocy skazanie obwinionego K. K. za dwa odrębne czyny, bliżej niesprecyzowane (z uwagi na uchylenie punktu 1 orzeczenia sądu a quo) i wymierzenie mu dwóch kar pieniężnych, a także kary łącznej. W wyniku wydania orzeczenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny mamy zatem do czynienia z dwoma sprzecznymi ze sobą pod względem prawnym i logicznym rozstrzygnięciami, z jednej strony z umorzeniem postępowania, a z drugiej ze skazaniem za dwa czyny i wymierzeniem dwóch kar, a finalnie wymierzeniem kary łącznej. Sprzeczność ta, w ocenie Sądu Najwyższego, niewątpliwie uniemożliwia wykonanie orzeczenia, powodując konieczność uchylenia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 grudnia 2017 roku.

Drugą bezwzględną przyczyną odwoławczą jaka została dostrzeżona przez Sąd Najwyższy podczas rozpoznawania kasacji wniesionej przez obwinionego K. K. jest wymieniona w przepisie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. okoliczność wyłączająca postępowanie w postaci przedawnienia karalności. Ta bezwzględna przyczyna odwoławcza występuje niezależnie od sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie.

Jak wynika z treści punktu 2 orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej adw. K. K. został uznany winnym jednego z czynów (drugiego dotyczy punkt 3 części dyspozytywnej orzeczenia), za który wymierzono mu karę pieniężną w wysokości 2.500 zł. Mimo uchylenia punktu 1 orzeczenia sądu I instancji przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury, nie ulega wątpliwości, poprzez odwołanie się do czynu opisanego w punkcie 1 podpunkt I., że intencją Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej było skazanie i wymierzenie kary za czyn popełniony 26 listopada 2012 roku. Orzeczeniem sądu dyscyplinarnego II instancji z dnia 2 grudnia 2017 roku opisane powyżej rozstrzygnięcie sądu meriti zostało utrzymane w mocy (punkt 2 orzeczenia WSD) Tymczasem, zgodnie z przepisem art. 88 ust 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze, nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w razie wszczęcia postępowania przed upływem tego terminu, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Uwzględniając powyższe należy podkreślić, że utrzymanie w mocy orzeczenia sądu I instancji nastąpiło zatem w odniesieniu do czynu popełnionego 26 listopada 2012 roku już po upływie wskazanego okresu pięcioletniego, ponieważ orzeczenie sądu II instancji zapadło 2 grudnia 2017 roku. W ocenie Sądu Najwyższego zaistniała zatem bezwzględna przyczyna odwoławcza wskazana w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Przedstawiona wyżej argumentacja dotycząca zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych zadecydowała o konieczności uchylenia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 grudnia 2017 roku.

Jednocześnie, z uwagi na upływ okresu przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu przed dniem orzekania przez Sąd Najwyższy - albowiem również od daty drugiego z zachowań przypisanych obwinionemu upłynęło 5 lat - konieczne stało się także uchylenie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej z dnia 23 marca 2016 roku oraz umorzenie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adw. K. K. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 95n i art. 88 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze.

Kosztami sądowymi postępowania dyscyplinarnego obciążono (...) Izbę Adwokacką stosownie do treści przepisu art. 95l ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze, który stanowi, że koszty postępowania dyscyplinarnego obwiniony ponosi w razie skazania, a w pozostałych przypadkach izba adwokacka.

Z uwagi na umorzenie postępowania, kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążono Skarb Państwa.